

Πάνος Μιχελής

**ΕΚΛΕΚΤΗ
ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ**

ΑΘΗΝΑ 2014

ΕΚΛΕΚΤΗ
ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΑ

Σε γνώρισα μια καλοκαιρινή αύρα.

Το φεγγάρι είχε την ολόγεμη ομορφιά σου,

τα αστέρια χόρευαν

γύρω από τα μακριά λεπτά σου μαλλιά.

Το μεταξένιο σου πρόσωπο

καθρεπτιζόταν στην όχθη του ποταμού,

που λαμπύριζε στο φως του φεγγαριού.

Τα απλωμένα δάκτυλά σου

ενώθηκαν με τα δικά μου,

χιλιάδες αστραπές

σπινθήρισαν στην καρδιά μου.

Έγειρες τα μάτια σου πάνω μου,

άφησες την αύρα σου

ελεύθερη στα χέρια μου,

να ενωθεί με το κορμί μου.

Με οδήγησες
στο πιο φωτεινό μονοπάτι της ζωής μου,
στην αντανάκλαση της αγάπης μας.
Κάνε τα μαλλιά σου σκάλα,
να ανέβω στο πιο μακρινό σύννεφο
της απεραντοσύνης του μυαλού σου.

Κλείσε τα βλέφαρά σου,
άσε την πρωινή αύρα
να χαϊδεύει τα μακριά μαύρα σου μαλλιά.
Θα μας παρασύρει
στα άδυτα της αγάπης μας.

Μαζί σου πάρε με,
στα μακρινά σου όνειρα
του ταξιδιού της μοναξιάς σου.

Μη με αφήσεις ούτε στιγμή
στην αμφιβολία του μυαλού μου,
να περιπλανιέμαι μόνος σ' αυτήν.

Δίπλα σου πάρε με,
όταν φεύγεις για το άγνωστο
κι αφήνεις την ψυχή σου
να την οδηγήσω στα απέραντα περιβόλια
του μακρινού σου κόσμου.

Ποτέ δε θα εγκαταλείψω
τη λήθη του ονείρου μας,
όταν βρισκόμαστε μεταξύ ουρανού
και ανταριασμένης θάλασσας.

Θα κοιτάζω το φεγγάρι,
θα το αγγίζω, θα το φιλώ,
για να το 'χω παντοτινά δικό μου,
αφού εσύ έφυγες ξαφνικά,
αλλά και αναπάντεχα.

Θα σε βάλω να καθίσεις
στο φεγγάρι επάνω,
τα αστέρια θα είναι πλεγμένα
στα μακριά μαύρα λεπτά σου μαλλιά.

Έτσι θα σ' αισθάνομαι αιώνια.

Θα σε περιμένω,

όταν θα είσαι θλιμμένη,

να γυρίσεις στην ατέλειωτη μοναξιά μου.

ΕΚΛΕΚΤΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

Από τα πέρατα του κόσμου ταξίδευα.

Παντοτινό μου όνειρο

ήταν πότε θα συναντήσω

τα μακριά μαύρα λεπτά σου μαλλιά,

με το λαμπερό σου πρόσωπο.

Έτσι έγινες η εκλεκτή της καρδιάς μου.

Το φως σου διαχύθηκε

μέσα στα μάτια μου.

Όλα άλλαξαν σε μια στιγμή,

απόκρυφα, μυστικά.

Έτσι έγινα η αντανάκλαση

του εαυτού σου.

Το μυαλό μου σ' αντίκρισε

στην άκρη του ουρανού,

τότε σ' ένιωσα πρωτόγνωρα.

Έτσι χάθηκα μέσα στο νου σου.

Το περιπλανώμενο καράβι της ζωής μου
έπεσε σε τρικυμία.

Ήρθες εσύ να μου φέρεις γαλήνη,
να απλώσεις καλοσύνη
στην ταραγμένη μου ζωή.

Οι πάγοι στον κήπο μου έλιωσαν.

Τα τριαντάφυλλά μου επιτέλους άνθισαν,
μόνο για σένα.

Σου τα πρόσφερα απλόχερα,
τα έκανες δικά σου,
μαζί με τη ζωή μου.

Από τα πέρατα του κόσμου ταξίδευα.

Παντοτινό μου όνειρο

ήταν πότε θα συναντήσω

την παραγμένη σου ματιά,

το απόμακρο βλέμμα σου,

την ευαίσθητη καρδιά σου,

το λυπημένο σου χαμόγελο.

Έτσι έγινες για πάντα

η εκλεκτή της καρδιάς μου.

ΤΑ ΜΑΚΡΙΑ ΣΟΥ ΜΑΛΛΙΑ

Τα λεπτά μακριά μαύρα μαλλιά σου
στο πέλαγος κυμάτιζαν,
όπως ο ήλιος παίζει
κάθε ηλιοβασίλεμα με τη θάλασσα.

Ριγμένα στην πλάτη σου,
όπως λούζει ο καταρράκτης
το μαγευτικό κορμί σου,
έσκυψα να πιω από το νέκταρ σου.
Το δικό σου κόσμο ένιωσα,
τον τόσο παράξενο, διαφορετικό
από τους άλλους, αλλιώτικο.

Με άφησες να τα πάρω,
να τα χαϊδέψω, να τα φιλήσω,
να σκαρφαλώσω πάνω τους,
να γευτώ το άρωμά τους,
να αποδράσουμε μαζί,
μέσα στο απέραντο άπειρο.

Τα έδεσα κόμπους,
με ανέβασες ψηλά,
σε άλλη διάσταση,
για να βλέπω από κει
πόσο όμορφη και αληθινή είσαι.

Τα μαύρα μακριά σου μαλλιά ανέμιζαν
γύρω από την πανέμορφη σκιά σου,
όταν ο ούριος άνεμος τα παρέσερνε
μέσα στη σκέψη της καρδιάς μου.

Σήκωσα τα μάτια μου,
το κατάλευκο σύννεφο ήταν εκεί,
με το τρομαγμένο σου βλέμμα,
με τα λεπτά μαύρα μακριά σου μαλλιά
σ' αυτό μπλεγμένα.

Ανέβηκα πάνω τους,
για να τα κάνω παντοτινά δικά μου.
Θα τα βάλω για μαξιλάρι
τις νύχτες όταν κοιμάμαι,
για να έχω τη μορφή σου
για πάντα αγκαλιά.

Με έδεσες μ' αυτά
γύρω από το μυαλό μου,
για να μου κλειδώσεις την καρδιά μου.
Έτσι θα με έχεις δικό σου
για πάντα στην αιώνια ζωή.

ΣΕ ΕΙΔΑ

Σε είδα να ονειροπερπατάς
σε μια γαλήνια θάλασσα.
Ερχόσουν από τα σπλάχνα
του παγωμένου σύμπαντος,
για να γίνεις η αναπνοή μου.

Το ολόγιομο φεγγάρι
έπαιρνε λάμψη από σένα.
Τα αστέρια τρεμόσβηναν
στο ρυθμό της καρδιάς σου.

Τα λεπτά σου μαύρα μακριά μαλλιά
σχημάτιζαν ένα ελαφρό πέπλο
στο μονοπάτι της θαλάσσιας αύρας,
που καθρέπτιζε το φεγγάρι.

Το πρόσωπό σου έλαμπε
μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.
Η μορφή σου καθάρια,
συνέχισε να μου χαμογελά.

Το τρομαγμένο σου βλέμμα
ενώθηκε με το δικό μου
κι έγιναν ένα.
Έτσι ξαναγεννήθηκα.

Τα μάτια σου καρφώθηκαν
πάνω στα δικά μου.
Ο ουρανός άστραψε
και φωτιά γέμισε η θάλασσα.

Το λυγρό κορμί σου
χόρευε με το κύμα,
καθώς τα αστέρια
σ' έβλεπαν από κει πάνω.

Οι άκρες των δακτύλων σου
άναβαν σπίθες,
γύρω από τα μαύρα σου μακριά μαλλιά,
καθώς το κύμα σε χαίδευε απαλά.

Πήρες την καρδιά μου
και περπατήσαμε μαζί
στο ανέγγιχτο μονοπάτι
του φεγγαριού μας.

Κάνε τα λεπτά σου μαύρα μακριά μαλλιά
χαίτη του αλόγου
και πάρε με πάνω του,
στο πιο μακρινό ταξίδι του μυαλού σου.

Καβάλα 27/6/2013

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ

Ακολουθώντας ξανά
τα βαριά βήματα του παρελθόντος,
σκάβω στα σπλάχνα της γης
μήπως και σε ανακαλύψω πάλι.

Σέρνω το ακούραστο κορμί μου
στη μνήμη του γέλιου σου.
Βγες έξω από την πύλη του ονείρου μου,
με τα μάτια του βλέμματός σου.

Πάρε τα δαντελένια σου
μακριά μαλλιά από το πρόσωπό μου,
για να μπορέσω
να σ' αγαπήσω και πάλι.

Δώσε μου τα καθαρά σου μάτια,
που λαμπυρίζουν μέσα στο ποτάμι,
καθώς η ροή του παρασέρνει
την ολόγεμη ομορφιά σου.

Πάρε με
μέσα στα ματωμένα χέρια σου,
σαν το άλογο που καλπάζει
πάνω από τον άνεμο της πυρκαγιάς.

Μη με εγκαταλείψεις ούτε στιγμή
από την οπτασία σου,
όταν μαζί ονειρευόμαστε,
στο άπειρο της ψυχής σου.

Μέσα από ατσαλένια μονοπάτια
η ανάσα σου πάντα θα με ξυπνάει
με την πιο αναπάντεχη φωνή,
για να σε ακούω να μου χαμογελάς
κάτω από τη λίθινη σκέπη του κόσμου σου.

ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ

Είμαι σε μια πλάση
άγνωστη στο είναι μου.
Χωρίς αστέρια
στα απλωμένα άδεια χέρια μου.
Χωρίς άκρες
στους ατελείωτους δρόμους μου.

Είμαι μόνος.
Σαν μια σταγόνα
στον ωκεανό της σκέψης μου.
Δίπλα σε πολλές μόνες σταγόνες.
Δίπλα σε απέραντες θάλασσες.

Σέρνω τα βήματά μου
πάνω στα σκληρά
παγωμένα κύματα,
πάνω στο απέραντο γαλάζιο
της υγρής ματωμένης άνοιξης.

Ζητάω απάντηση.
Φωνάζω,
στα αρχαία κάτασπρα κύματα,
στην αρχαία κατακόκκινη θάλασσα,
στους αρχαίους κατάμαυρους προγόνους μου.

Κάθε τόσο
βουτάω τα χέρια μου
στα σπλάχνα μου.
Ψάχνω την αιώνια
χαμένη καρδιά μου.
Γιατί έφυγες!

Στήνω το αυτί μου
πάνω στη βαλτωμένη υγρή πλάκα της.
Το δέρμα της σχίζω,
για να ακούσω την καρδιά σου.
Γιατί έφυγες!

Σ' ευχαριστώ
για τη φωτιά που μου έδωσες,
για τη ζωή που χύθηκε στα χέρια μου.

Είσαι εσύ,
που τώρα πέταξες,
σ' άλλες θάλασσες,
σ' άλλους ουρανούς,
σ' άλλον άνεμο.

Είσαι εσύ,
που μ' έφερες στην ύπαρξη,
που μ' έμαθες το άπειρο,
για να μπορώ να σ' αγαπάω
μέσα από τα βάθη του μυαλού μου.

Τώρα,
μέσα στη μοναξιά μου,
αγγίζω τη φλόγα σου.
Αν σβήσει,
θα σβήσει το είναι μου.
Αν σβήσει,
θα σβήσει η σκέψη μου.
Αν σβήσει,
θα σβήσει το μέλλον.

ΠΟΣΟ ΣΕ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ

Πόσο σε χρειάζομαι,
για να μπορώ να ακούω τα βήματά σου
μέσα από τον αναστεναγμό της θάλασσας.

Γιγάντια κύματα
μεταφέρουν την ανάσα σου
μέσα στα σπήλαια της μνήμης μου.

Σε αγγίζω πάνω από το πέπλο
της αιώνιας γαλήνης,
πάνω από τα πλεγμένα
λεπτά μακριά μαύρα σου μαλλιά.

Μέσα στο στήθος μου
παλεύει το όνομά σου,
κόκκινο, ματωμένο,
σαν το πονεμένο δάκρυ σου,
που κρυσταλλώνεται
πάνω στα κατακόκκινα μάγουλά σου.

Βάζω το αυτί μου
στις αιώνιες μελωδίες σου,
για να ακούσω έναν παλμό
της ξεχωριστής σου αύρας,
για να νιώσω ένα χτύπο
της θλιμμένης σου καρδιάς.

Πόσο σε χρειάζομαι!
Έφυγες μέσα στα σύννεφα.
Αντί να σε πάρει το άπειρο,
σε πήραν τα παθιασμένα κύματα
μέσα από το τρομαγμένο βλέμμα σου.

ΣΕ ΕΧΩ ΔΕΙ

Στο πιο όμορφο ακρογιάλι

δεν έχουμε καθίσει ακόμα.

Το πιο όμορφο κύμα

δεν το έχουμε αγγίξει ακόμα.

Στην πιο όμορφη θάλασσα

δεν έχουμε κολυμπήσει ακόμα.

Στον πιο όμορφο ουρανό

δεν έχουμε ταξιδέψει ακόμα.

Το πιο όμορφο δάσος

δεν το έχουμε περπατήσει ακόμα.

Το πιο όμορφο μονοπάτι

δεν το έχουμε διαβεί ακόμα.

Το πιο όμορφο κομμάτι γης
δεν το έχουμε κατοικήσει ακόμα.
Τον πιο όμορφο πλανήτη
δεν τον έχουμε κατακτήσει ακόμα.

Το πιο όμορφο περιβόλι
δεν το έχουμε ανταμώσει ακόμα.
Τον πιο όμορφο καρπό
δεν τον έχουμε γευτεί ακόμα.

Την πιο όμορφη ιστορία
δεν σου την έχω διηγηθεί ακόμα.
Το πιο όμορφο όνειρο
δεν το έχουμε δει ακόμα.

Εσένα όμως, που είσαι
η πιο όμορφη ύπαρξη
σ' αυτήν την πλάση,
σ' έχω δει.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Κοιτάω μέσα μου,
σαν το μικρό αθώο αγρίμι,
τη λίμνη της λήθης μου
για να βρω τα μάτια σου.

Κοιτάω γύρω μου
τα άσβεστα ματωμένα φεγγάρια,
που τρεμοσβήνουν συνέχεια,
μέσα στη μοναξιά μου.

Ένας καθρέπτης ουράνιος,
μαζί με τα αστέρια του,
καθρεπτίζει το πνεύμα μου,
που είναι γεμάτο αμφιβολίες.

Περπατάω στο πέλαγος,
πάνω στη νοητή γραμμή του δρόμου μου,
μεταξύ της μνήμης και της πράξης,
λίγο πριν τη μεγάλη άφιξη.

Ανάβω τα χέρια μου,
φωτίζω τα μάτια μου,
απλώνω το βλέμμα μου,
τα πάντα για σένα.

ΠΑΛΙ ΘΥΜΗΘΗΚΑ ΕΣΕΝΑ

Πάλι θυμήθηκα εσένα.

Μέσα από σένα έβλεπα,
μέσα από σένα ανέπνεα,
ήσουν και θα είσαι η ζωή μου.

Πάλι θυμήθηκα
τα λεπτά μαύρα μακριά σου μαλλιά,
που καθώς τα χτένιζες ανέμελα,
ο λεβάντες τα παρέσερνε στη σκέψη μου.

Πάλι θυμήθηκα το πρόσωπό σου.
Το τόσο καθάριο, γεμάτο καλοσύνη,
τα σπινθηροβόλα μάτια σου,
το μελαγχολικό σου χαμόγελο.

Πάλι θυμήθηκα το σώμα σου.
Όταν σε είχα αγκαλιά,
η θαλάσσια αύρα το παρέσερνε
σε άλλους κόσμους, πιο όμορφους.

Πάλι μέτρησα το χρόνο
από την αρχή.
Πόσο αργά περνάει
χωρίς εσένα.

ΗΡΘΕΣ ΕΣΥ

Ήρθες εσύ, σε μια καλοκαιρινή βραδιά,
το φεγγάρι και τα αστέρια
έπλεκαν το δαντελένιο σου όνειρο.

Ήρθες εσύ, σαν τον αετό
που τα βλέπει και τα αισθάνεται όλα.
Με πήρες στην αγκαλιά σου,
με τις τεράστιες μαύρες φτερούγες σου,
μου πρόσφερες τη ζεστασιά
της καλοσύνης σου.

Ήρθες εσύ, για να πορευτούμε μαζί,
χέρι – χέρι πάνω από τη νοητή γραμμή
του παραγμένου γαλαξία μας.

Ήρθε εσύ, τότε οι αύρες μας
πρωτόγνωρα ενώθηκαν,
μέσα στην ονειρεμένη μας οπτασία.

Ἦρθες εσύ, ταξιδέψαμε
από τις ατέλειωτες θάλασσες
μέχρι τα πέρατα του σύμπαντος,
με τις άκρες των ματιών μας.

Ἦρθες εσύ, πέρασα το κατώφλι
του ευαίσθητου κόσμου σου,
γεμάτου τρυφερότητα.
Εγκλωβισμένος μέσα σου
σε αγάπησα για πάντα.

Ἦρθες εσύ, μια αχτίδα φωτός
από το υπερπέραν διασκορπίστηκε,
μέσα στην καρδιά μου,
έγινες παντοτινά η ζωή μου.

Ἦρθες εσύ, τα ολόγλυκά σου λόγια
βγαίνανε στάλα – στάλα
από το χρυσαφένιο σου στόμα,
πλημμύριζαν τον αέρα που αναπνέαμε.

Έρθε εσύ, το απαλό σου χάδι
διαπερνούσε τη σκέψη μου,
γινόταν ρυάκι, ποτάμι, καταρράκτης,
στην άκρη του πνιγόμεσταν κάθε χαραυγή.

Έρθες εσύ, περπατήσαμε
το βουνό της ευτυχίας,
μέσα από αυτό περάσαμε
στο μονοπάτι της ζωής,
της αθάνατης αγάπης μας.

Έρθες εσύ, σε ένωσα μέσα μου
με την πλάνη μου, εισχώρησα μέσα
στον παράξενο κόσμο σου,
μόλις άρχισα να σε μαθαίνω
σε πήραν για πάντα από την αγκαλιά μου.

ΜΙΛΗΣΕ ΜΟΥ

Μίλησε μου.

Θέλω να ακούσω

ένα γλυκό ψίθυρο,

από το κατακόκκινο στόμα σου.

Μίλησε μου.

Είμαι δω, πλάι στα πύρινα χείλια σου,

σε περιμένω να τα ανοίξεις,

να μου πεις ότι μ' αγαπάς.

Μίλησε μου.

Φέρε μου το βελούδινο αυτί σου,

να σου τραγουδήσω

τις ομορφιές του κόσμου.

Μίλησε μου.

Πες μου τι αισθάνεσαι,

όταν αγγίζω

τα λεπτά μαύρα μακριά σου μαλλιά.

Μίλησε μου.

Δώσε μου το πανέμορφο χαμόγελό σου,

καθώς χαράζει η αυγή

σου τραγουδούν τα αηδόνια.

Μίλησε μου.

Χωρίς τη μελωδική σου φωνή

ο κόσμος είναι ανούσιος,

η ζωή είναι άδεια.

Μίλησε μου.

Από την ανάσα σου ανασαίνω.

Πες μου μια λέξη

για να ξαναζήσω.

ΟΝΕΙΡΑ

Χθες είδα πάλι στα σύννεφα
την οπτασία σου
να μου χαμογελάει,
γύρω από τα χέρια μου,
μέσα από τα μάτια σου.

Η ανάσα μου ρέει,
γκρίζα, βαριά,
γεμάτη στάχτη,
με καμένα άυπνα όνειρα,
μέσα στην ανάμνησή μου.

Με κατακόκκινα μάτια,
που σε κοιτάζουν κατάματα
κάθε βράδυ
πριν κλείσεις τις σκέψεις σου.

Χθες είδα τα ξενιτεμένα μου όνειρα,
αυτά που λίγο πριν
είχα χαράξει στη θάλασσα,
ανάμεσα στα ναυάγια
και τα μισοσπασμένα κύματα.

Μέχρι να ανοιγοκλείσω
τα βλέφαρα της φαντασίας μου,
τα είχα πάει αιώνια πιο πέρα,
στην άβυσσο του νου μου.

Όνειρα!
Το όνομά σας
μου θυμίζει θύελλες,
τις ράχες του αιώνιου πνεύματος.

Χθες σας πρωτοαντίκρισα,
σήμερα σας λησμόνησα,
αύριο θα σας ξαναδώ
κάπου μέσα στα μάτια μου.

Όνειρα!

Η αλμύρα σας
μέσα στα σωθικά μου
μου καίει τα σπλάχνα.

Τριγυρνάτε κατακόκκινα,
σαν τα ματωμένα μου μάγουλα,
πάνω από τα χέρια μου,
στο είναι μου μέσα.

Όνειρα!

Κάποτε θα ανθίσετε,
θα λιώσετε τους αιώνιους πάγους,
που μου κλείνουν το δρόμο.

Θα ανοίξετε τα κλειστά σας φύλλα,
που τυλίγουν την αιώνια ζωή,
τα ατέλειωτα λιβάδια
που φυτρώνουν στο μυαλό μου.

Σήμερα είδα πάλι τα σύννεφα.
Είχαν μαζευτεί γύρω από την αύρα σου.
Τα αγκάλιασα,
τα κάλεσα να τραβήξουν τη θέρμη μου.

Τα παρακάλεσα
να ρουφήξουν την καρδιά μου,
που τόσο καιρό
λαβωμένη αργοπεθαίνει.

ΜΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ

Μια οπτασία.

Είναι σαν ψέμα.

Είναι σαν κάτι
που έχει φύγει.

Ίσως να είναι
απλώς μια μνήμη,
που δε θα σβήσει.

Ήταν μια μέρα.

Ήταν μια νύχτα.

Σφοδρό χαλάζι
έξω ηχούσε.

Χαλάει ο κόσμος,
δεν το ακούτε;

Ξανά αστράπτει,
χιλιάδες φώτα
πάνω απ' το χιόνι,
χτυπάει η πόρτα.

Έρθε, την βλέπω,
δεν το πιστεύω.
Μπροστά της στέκομαι
αλαφιασμένος.

Είναι αλήθεια,
είναι κοντά μου,
κάνω ένα βήμα,
την πλησιάζω.

Κοιτάει τα μάτια μου,
τη σκέψη της βλέπω.
Η οπτασία της
χάνεται αμέσως.

Δυο μέτρα χιόνι
έξω απ' το σπίτι,
μια οπτασία που έχω ζήσει.
Σβήνει ο ήλιος με το φεγγάρι,
έξω η μορφή της χαμογελάει.

ΖΗΤΑΩ

Ζητάω μόνο μια φωτιά,
καυτή και ήρεμη.
Μια λεμονιά με μια πηγή,
που οι ρίζες της
και τα λουλούδια της
θα στάζουν νέκταρ,
φως ανέσπερο του κόσμου.

Ζητάω μόνο μια καρδιά,
καυτή και ήρεμη.
Δεκάδες άγκυρες
πυρακτωμένες γύρω της,
που να χτυπάνε δυνατά,
μέσα στο χάος της πόλης.

Ζητάω μόνο μια αγκαλιά,
αγνή και πύρινη,
μεγάλη και αληθινή, σαν εσένα,
μια καλύβα με σκεπή από βαμβάκι.

Δυο περιστέρια από ομίχλη
μεσ' στον κήπο της,
σ' ένα νησί πιο πέρα από το χάρτη,
στα σύννεφα μέσα.

Ζητάω μόνο εσένα,
που είσαι σπάνια, γνήσια, αληθινή,
να σ' είχα δίπλα μου,
μαζί μ' ένα αηδόνι.

Κάθε πρωί η μελωδία του
θα σε ξύπναγε,
μ' ένα τραγούδι που ποτέ κανείς
δε θα μπορούσε να το διακόψει,
γιατί εσύ θα το τραγούδαγες αιώνια.

Σ' ένα αστέρι μυστικό,
μα όχι απόμακρο,
βαθιά μέσα στην καρδιά μου,
θα σε είχα για πάντα.
Το τραγούδι σου θα αντηχεί
κάθε στιγμή στα σωθικά μου.

ΑΝ ΒΡΙΣΚΟΣΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΕΔΩ

Αν βρισκόσουν ακόμα εδώ,
θα σε ταρακουνούσα, θα σε αγκάλιαζα,
θα φυσούσα καυτό αέρα μέσα στα σωθικά σου,
για να αφουγκραζόμαστε τα ίδια πράγματα.

Εσύ μπορούσες και σκεφτόσουν
οτιδήποτε περνούσε μέσα απ' τις φλέβες σου.
Έτσι με παρέσυρες στα άδυτα
της παντοτινής μας αγάπης.

Αν βρισκόσουν ακόμα εδώ,
θα ορμούσα μέσα σου,
ξεσκίζοντας το φόβο σου,
θα τον άφηνα σκόνη στο διάβα σου,
θα σου έλεγα πόσο μου λείπεις.

Θα σε έστρεφα αντίκρυ στον άνεμο,
θα σε είχα συνέχεια πλάι μου,
θα φιλούσα τα μάτια σου,
ώσπου να δεχτείς τη ζωή αυτή.

ΣΕ ΨΑΧΝΩ ΠΑΝΤΟΥ

Σε ψάχνω παντού,
σ' όλα τα φεγγάρια του ουρανού,
σ' όλες τις ερημιές,
σ' όλες τις ακρογιαλιές.

Πού είσαι ήλιε μου μικρέ,
τώρα που σ' αναζητώ,
να μου δώσεις την καρδιά σου,
να σου δώσω την ψυχή μου!

Σε ψάχνω παντού,
σ' όλα τα κύτταρα του νου μου,
σ' όλες τις φλέβες του μυαλού μου,
να έρθεις μέσα στα όνειρά μου.

ΑΝΟΙΞΕΣ ΦΤΕΡΑ

Άνοιξες φτερά,
παντοτινή μου αγάπη,
να γίνεις άνεμος,
στο άγνωστο να φτάσεις.

Αγάπη σου άξιζε,
την πήρες από μένα,
μακάρι να μου έδινες φτερά,
να ερχόμουνα σ' εσένα.

Φεύγεις τώρα που σ' αγαπώ,
φεύγεις, όνειρο γλυκό,
φεύγεις, καρδιά μου μοναχή,
μα κάποτε θα 'μαστε μαζί.

Κόντρα στους ανέμους πέταξες,
σου 'δωσα πνοή,
αλλά εσύ μου έφευγες,
στην κάθε μας αυγή.

ΦΩΤΕΙΝΑ ΒΗΜΑΤΑ

Στα πιο φωτεινά σου βήματα,
παντού και πάντα,
η μαγευτική μορφή σου
θα με ακολουθεί.

Έλα και πάρε με
στην πιο απόμακρη
όαση του έρημου κόσμου σου.

Τη ζωή μου την κρατάς
μέσα στα χέρια σου.
Θα είναι αιώνια δικιά σου.

Μη μου φεύγεις
από την αύρα μου.
Πώς να ζήσω μόνος
μέσα σ' αυτήν την άβυσσο;

Σε χρειάζομαι,
για να σε αισθάνομαι
μέσα από την πνοή μου
όσο ακόμα υπάρχω.

Δεν προλαβαίνω
να σε ακολουθώ.
Σέρνομαι κάθε στιγμή
λαβωμένος από τη σκιά μου,
μέσα στο απόρθητο σύμπαν σου.

ΕΜΠΡΟΣ

Όλοι μου λένε να κάνω εμπρός.

Εμπρός στη ζωή,
εμπρός στην ευτυχία,
εμπρός στην αγάπη,
εμπρός στον έρωτα.

Δεν μπορώ να προχωρήσω
χωρίς την παρουσία σου.
Είμαι μόνος, ευάλωτος
και κουρασμένος.

Η λυπημένη σου μορφή
είναι συνεχώς στη σκέψη μου,
κανείς δεν μπορεί
να μου την κλέψει.

Εσύ κρατάς τη θύμησή μου.

Μόνο εσύ μπορείς να με σώσεις.

Σε ικετεύω, μην αργείς.

ΜΑΝΑ ΓΗ

Καθίσαμε να φάμε
εγώ κι εσύ,
καρπούς που οι ίδιοι βγάλαμε
από τη μάνα γη.

Μοιραστήκαμε τα πάντα,
το νερό μας, την τροφή,
για να κρατιόμαστε αγκαλιά
στην απέραντη ζωή.

Σκάψαμε τη γη μας,
έφερε καρπό,
ποτίσαμε την αγάπη μας
από τον ουρανό.

Το κρασί που βγάλαμε,
ο οίνος της καρδιάς μας,
θα τρέχει μεσ' στις φλέβες μας,
μέσα στα σωθικά μας.

ΑΠΛΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ

Μια νύχτα άνοιξα
τα μάτια μου στα σύννεφα,
αλλά βρέθηκα
αγκαλιά με την ομίχλη.

Έκλαψα πάνω στα μάγουλα
της ολόλευκης πέτρας,
που ξεπήδησε από τα έγκατα
της σκέψης μου.

Ρούφηξα τις ακτίνες του γαλαξία,
που έλαμπε στα βλέφαρά σου.
Τις τράβηξα, τις έκλεισα
μέσα στο στήθος μου,
για να τις έχω παντοτινά στο δρόμο μου.

Κοιμήθηκα την πρώτη χαραυγή
της ματωμένης ελπίδας μου.
Ξύπνησα και είδα στα χέρια μου
τα κόκκινα περιστέρια,
που πρωτοαντίκρισα στο νου μου.

Αφέθηκα στην πλάνη της καρδιάς μου,
που με οδήγησε στο απύθμενο πέλαγος
της απέραντης μοναξιάς μου.

Τα δάκρυά μου έκαψαν
την παγωμένη φαντασία μου,
που μέσα απ' αυτήν απλώς γεννήθηκα,
για να υπάρχω μόνο για σένα.

ΤΡΟΠΟΣ ΕΞΑΡΤΗΜΕΝΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΥ

Ένας καταναλωτής δεν είναι αναγκαίο και δεν πρέπει να ξέρει τι αγοράζει. Το θρησκευτικό δόγμα «πίστευε και μη ερεύνα», έχει αντικατασταθεί σήμερα με το «αγόραζε και μη ερεύνα». Αν δεν αντισταθούμε στο πνεύμα της εκπαίδευσης, των εφημερίδων, του ραδιόφωνου και της τηλεόρασης, τότε οι σκέψεις μας θα εξακολουθήσουν να είναι εχθροί μας. Η διαδικασία παραγωγής γνώσεως, μαζική στο σύγχρονο κόσμο, έχει πάψει να είναι αυτοσκοπός πνευματικής ολοκλήρωσης του ατόμου. Σήμερα το άτομο εκπαιδεύεται, με σκοπό την καλύτερη ένταξή του, για την ομαλή λειτουργία της ελεύθερης οικονομίας. Το άτομο εισέρχεται, αντιμετωπίζεται και ρυθμίζεται στη διαδικασία κατασκευής, ανάλογα με την αποστολή του προϊόντων και με πληροφορίες που αφορούν την κατασκευή και όχι με το κριτήριο ελέγχου.

Το κοινωνικό σύνολο υπακούει στους νόμους του κεφαλαίου, που δημιουργεί σχέσεις εκμετάλλευσης. Τα κέντρα εξουσίας ελέγχουν τις πληροφορίες και ο πολίτης υφίσταται στις διαδικασίες πληροφόρησης του συστήματος, ενώ του αφαιρείται η δυνατότητα διαμόρφωσης αντικειμενικής γνώμης, επειδή δεν του δίνονται όλα τα δεδομένα. Είναι αρκετό να γνωρίζει ποιο θεωρείται ότι είναι το «κόμμα του λαού» ή «το αστικό κόμμα», αλλά είναι σκόπιμο να μη γνωρίζει τι

είναι «ισοζύγιο πληρωμών», «αστικοί νόμοι», «ανθρώπινα δικαιώματα». Όλα αυτά το εκπαιδευτικό σύστημα τα γεμίζει επίτηδες με ασάφειες, προκειμένου να αποφευχθεί η ενεργός συμμετοχή του πολίτη σ' αυτά. Οι υπάρχοντες κρατικοί μηχανισμοί εργάζονται για την κατάκτηση της εξουσίας, με σκοπό την εξυπηρέτηση των ολίγων και όχι για το κοινωνικό σύνολο.

Στο σχολείο κατασκευάζονται συνειδήσεις. Η διαδικασία αυτή λέγεται εκπαίδευση. Για την κατασκευή διαφόρων πραγμάτων χρησιμοποιούμε εργαλεία. Το εργαλείο με το οποίο κατασκευάζονται συνειδήσεις είναι η πληροφορία. Για να καταλάβεις καλύτερα τη φύση των εργαλείων, θα πρέπει να γνωρίζεις για ποιον σκοπό προορίζονται. Δεν μπορεί να κατασκευάσεις βαριά, για να σκάψεις. Ο σκοπός διαμορφώνει το εργαλείο. Δεν υπάρχει εργαλείο χωρίς σκοπό. Δεν υπάρχει πληροφορία χωρίς σκοπό. Οι πληροφορίες χρησιμοποιούνται ανάλογα με το είδος ανθρώπου που θέλουν να κατασκευάσουν. Αν θέλουν να κατασκευάσουν έναν άνθρωπο που θα περνάει όλη του τη ζωή εθελοντικά στο στρατό, κρατώντας ένα όπλο και σκοτώνοντας, θα πρέπει οι πληροφορίες που θα επεξεργαστεί να είναι διαφορετικές από εκείνου που θα αγαπάει, τη φύση, τα ζώα και τους ανθρώπους.

Οι πληροφορίες που δεχόμαστε στον εγκέφαλό μας σχηματίζουν κρίσεις και πεπιοθήσεις. Οι κρίσεις και οι πεπιοθήσεις, είναι αυτές που κατευθύνουν τις πράξεις μας. Όσο πιο πολύ πιστεύουμε ότι η θέλησή μας είναι το θεμέλιο των πράξεων, τόσο μεγαλύτερη είναι η συμφωνία μας. Όσο πιο πολύ πιστεύουμε ότι οι πράξεις μας υποκινούνται από μια

ξένη δύναμη, τόσο μικρότερη είναι η θέλησή μας να την ολοκληρώσουμε. Τις περισσότερες πράξεις μας, τις εκτελούμε χωρίς να καταλαβαίνουμε τους λόγους ή τα αποτελέσματά τους. Ο οδηγός θα πρέπει να ξέρει ότι στο αυτοκίνητο που έχει, πατάει γκάζι και προχωράει. Πατάει φρένο και σταματάει. Δηλ. να ξέρει μόνο το τελικό αποτέλεσμα. Ελάχιστοι οδηγοί ξέρουν από ποια μέρη αποτελείται και πώς κινείται. Όσο συχνότερα κάνουμε πράξεις χωρίς να ξέρουμε τους λόγους, τις προϋποθέσεις και τα αποτελέσματά τους, τόσο συχνότερα γινόμαστε οι ίδιοι προϋπόθεση και αποτέλεσμα των πράξεων άλλων. Όσο περισσότερο πιστεύουμε ότι είμαστε κύριοι των πράξεων, των οποίων οι πραγματικοί κύριοι είναι άλλοι, τόσο περισσότερο θα είναι άλλοι οι κύριοι μας.

Η ομιλία ανήκει στις πιο συχνές πράξεις μας. Οι περισσότεροι ισχυρισμοί που διατυπώνουμε είναι λανθασμένοι. Η γη και η εργασία είναι παραγωγικοί, δημιουργικοί παράγοντες.

Το Κεφάλαιο είναι νεκρή εργασία και δε δημιουργεί τίποτε. Η φύση και ο παράγοντας άνθρωπος δημιουργούν. Η εργασία (εργάτες – υπάλληλοι), είναι αυτή που αποτελεί το ανθρώπινο δυναμικό. Το αρνητικό είναι ότι αυτό το ανθρώπινο δυναμικό, θεωρεί ότι το Κεφάλαιο είναι πιο σημαντικό για την παραγωγή απ' ότι ο ίδιος ο εαυτός του, παρόλο που αυτοί φτιάχνουν το Κεφάλαιο.

Ποιες συνθήκες κάνουν χιλιάδες δασκάλους να διδάσκουν επί ολόκληρες δεκαετίες κάτι που είναι παράλογο και βλάπτει τους διδασκόμενους; Το αποτέλεσμα είναι ότι οι μαθητές συνηθίζουν να

θεωρούν αληθινό, κάτι που μπορεί να μην είναι. Για το πόσες γνώσεις ξέρουμε, για τις συνθήκες υπό τις οποίες ενεργούμε, δεν το αποφασίζουμε οι ίδιοι. Τα όσα ξέρουμε εξαρτώνται από τις πληροφορίες που δεχόμαστε. Η επιρροή μας για το ποιες πληροφορίες δεχόμαστε είναι περιορισμένη. Δεν μπορούμε να βρούμε πληροφορίες που δεν ξέρουμε. Όταν μας λείπουν ορισμένες πληροφορίες, τότε αυτές είναι απαγορευμένες για τον απλό λαό.

Ένας πονηρός τρόπος να κρύβει κανείς την αλήθεια είναι να μιλάει ακατανόητα. Όποιος είναι πολύ δειλός ή πολύ αδέξιος για να πει ψέματα, εκφράζεται με ασάφεια. Έτσι τις πιο πολλές φορές καταφέρνει το σκοπό του, γιατί πολλοί άνθρωποι αισθάνονται ότι η μη υπερβολή ερωτήσεων που θα κάνουν αποτελεί κανόνα ευπρέπειας. Δεν είναι μόνο τα άτομα που εκφράζονται με ασάφεια για να αποκρύψουν την αλήθεια, αλλά τώρα τελευταία, όλο και πιο συχνά το κάνουν και οι θεσμοί. Σε ορισμένες περιπτώσεις εκφράζονται συγκεχυμένα και μάλιστα επί ολόκληρες δεκαετίες. Αν κάτι το ασαφές επαναλαμβάνεται αρκετά συχνά, οι περισσότεροι άνθρωποι το συνηθίζουν και το καταλαβαίνουν σαν να ήταν κάτι το σαφές. Όσο ασαφέστερα γράφει ή μιλάει κανείς, τόσο περισσότερο καιρό μένει κρυμμένο το ψέμα που υπάρχει μέσα του.

Στα περισσότερα κράτη του πλανήτη μια φράση του Συντάγματος λέει: «Η αξιοπρέπεια του ανθρώπου είναι απαραβίαστη». Είναι δυνατόν να εξακριβώσουμε τι ήθελαν να πουν οι εμπνευστές αυτής της φράσης. Τελικά όμως βλέπουμε ότι

τίποτε δεν είναι πιο εύκολο από το να παραβιαστεί και να καταπατηθεί η αξιοπρέπεια του κάθε πολίτη.

Ένα παράδειγμα: Σε μια ανδροκρατούμενη κοινωνία με τα δικά μας χαρακτηριστικά, θυματοποιείται το ίδιο το θύμα, αντί να στραφεί εναντίον του θύτη και να πάρει μέτρα και διαπαιδαγώγησης αλλά και καταστολής, όταν αυτό είναι αναγκαίο. Στρέφεται εναντίον του θύματος, αφήνοντάς το έκθετο, με τις όποιες συνέπειες, απέναντι στο κοινωνικό περιβάλλον. Ο όποιος βιασμός της ανθρώπινης ύπαρξης παράγει στο υποκείμενο τις συνέπειές του, κατά κανόνα παθητικού χαρακτήρα, όπου στο συνειδησιακό και ασυνείδητο επίπεδο, το άτομο ενδέχεται να ιαθεί με το πέρασμα πολλών ετών, αλλά ίσως και ποτέ.

Για το ξεπέραςμα τέτοιου είδους κοινωνικών φαινομένων, θα πρέπει αυτά να καταγγέλλονται και να περιθωριοποιούνται μέσα από ένα δημόσιο διάλογο, ο οποίος θα καταλήγει μέχρι και τον εξοστρακισμό του θύτη, όταν δεν υπάρχει δυνατότητα αναμόρφωση - αναδιαπαιδαγώγησή του.

Αντίσταση στη χειραγωγήσή μας, σημαίνει ανάπτυξη της κριτικής σκέψης σε όλη της την πολυμορφία και την πολυδιάστασή της, στο πλέγμα μιας πολυσύνθετης διαλεκτικής λογικής, που η κατάκτησή της προϋποθέτει πολύ κούραση από το ενδιαφερόμενο υποκείμενο.

Η μελέτη αυτή είναι αφιερωμένη στην αγαπημένη μου Μπέτυ, που τόσο σύντομα άνοιξε τα

φτερά της και πέταξε μακριά μας σε πιο όμορφους κόσμους, για να είναι τώρα ελεύθερη. Το άρθρο αυτό γράφτηκε μεσάνυκτα ενώ εκείνη κοιμόταν.

Βριλήσσια 10-06-2010

Κριτική του ποιητικού έργου του Παναγιώτη Μιχελή

Ο ποιητής Παναγιώτης Μιχελής ή Πάνος, όπως τον φωνάζουν οι φίλοι του, πρωτοεμφανίζεται στα ελληνικά γράμματα με την ποιητική συλλογή του «Εκλεκτή της καρδιάς μου», που την αφιερώνει στον έρωτα της ζωής του, την αγαπημένη του Μπέτυ, που άνοιξε τα φτερά της και έφυγε από κοντά μας για να είναι ελεύθερη. Στο ποίημα «ΕΚΛΕΚΤΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ» φανερώνει το ερωτικό του πάθος με τους στίχους: «Από τα πέρατα του κόσμου ταξίδευσά./ Παντοτινό μου όνειρο/ ήταν τότε θα συναντήσω/ τα μακριά μαύρα λεπτά σου μαλλιά,/ με το λαμπερό σου πρόσωπο./ Έτσι έγινες η εκλεκτή της καρδιάς μου». Ο ποιητικός ερωτικός λυρισμός του αγγίζει τις πιο ευαίσθητες χορδές του ανθρώπινου ποιητικού λόγου. Οι ευαίσθητες χορδές του ποιητή, συγκινούν τον καθημερινό άνθρωπο και τον ανεβάζουν σε επίπεδο πρωτοφανέρωτο. Οι στοχασμοί της ανθρώπινης απελευθέρωσης, από τους οποίους διαπνέεται ο ποιητικός του λόγος, αγγίζει τα όρια των ουμανιστικών προβληματισμών του γαλλικού Διαφωτισμού, όπως αυτός εκφράστηκε στα Ιόνια Νησιά με την πολυκύμαντη ιστορία τους, πιο κοντινοί δέκτες του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού. Ενός Διαφωτισμού που στον ελλαδικό χώρο εκφράστηκε στρεβλά με το σκοτεινό διαφωτισμό του Αδαμάντιου Κοραή. Και συνεχίζει ο ποιητής με το «ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΑ», που ο λυρισμός του στη ζωή και στον έρωτα αγγίζει θεϊκά μηνύματα: «Σε γνώρισα μια καλοκαιρινή αύρα./ Το φεγγάρι είχε την ολόγεμη ομορφιά σου,/ τα αστέρια

χόρευαν/ γύρω από τα μακριά λεπτά σου μαλλιά./ Το μεταξένιο σου πρόσωπο/ καθρεπτιζόταν στην όχθη του ποταμού,/ που λαμπύριζε στο φως του φεγγαριού». Ο ποιητής βάζει τη σφραγίδα του στα ελληνικά γράμματα, αγγίζοντας τα μηνύματα των μεγάλων ερωτικών ποιητών της ελληνικής γραμματείας, του Καβάφη, του Τάσου Λειβαδίτη, της Ελένης Μαυρογονάτου με την ποιητική της συλλογή «Φυσάει», όπου στέλνει τα μηνύματα των περασμένων ερώτων, την ερωτική ποίηση της Ειρήνης Βαρβαρέσου με το ποίημα «Γυρεύω». Αυτό που διακρίνει τον ποιητή σε σχέση με άλλους ποιητές, όπως το Γιάννη Ρίσο, είναι τα μηνύματα ερωτικού λόγου που δίνει, τα οποία άπτονται του «σαρκικού ερωτικού λόγου». Στο ποίημά του «ΣΕ ΕΙΔΑ» λέει ο ποιητής: «Σε είδα να ονειροπερπατάς/ σε μια γαλήνια θάλασσα./ Ερχόσουν από τα σπλάχνα/ του παγωμένου σύμπαντος,/ για να γίνεις η αναπνοή μου». Στο ποίημά του «ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ» επιβεβαιώνει τον ποιητικό ερωτικό στοχασμό του: «Ακολουθώντας ξανά/ τα βαριά βήματα του παρελθόντος,/ σκάβω στα σπλάχνα της γης/ μήπως και σε ανακαλύψω πάλι» και συνεχίζει: «Σέρνω το ακούραστο κορμί μου/ στη μνήμη του γέλιου σου./ Βγες έξω από την πύλη του ονείρου μου,/ με τα μάτια του βλέμματός σου». Ευχόμαστε στον ποιητή του ερωτικού στοχασμού, να αγγίξει τα όρια των μεγάλων ποιητών της ιστορίας μας, όπως του Λόρδου Μπάϋρον στο ποίημα “She walks in beauty”, του Νίκου Καββαδία και του Οδυσσέα Ελύτη.

*κριτικός λογοτεχνίας: Γιώργος Αδαμίδης
Αθήνα Δεκέμβρης 2013*

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο ποιητής Παναγιώτης Μιχαήλς γεννήθηκε στην Αθήνα το 1968. Η γενιά του κατάγεται από τα Κομητάτα Ερύσσου της Κεφαλονιάς. Είναι από προοδευτική εργατική οικογένεια και κρατάει τα νάματα του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού, όπως όλοι οι ποιητές που κατάγονται από τα Ιόνια Νησιά. Μετά από τις εγκύκλιες σπουδές του στράφηκε στις Δομικές Εφαρμογές, με ειδίκευση στα κτηριακά και συγκοινωνιακά έργα (1986 – 1989). Παρακολούθησε σεμινάρια μεγάλης χρονικής διάρκειας, σε ηλεκτρονικούς υπολογιστές και πληροφοριακά συστήματα, με ειδίκευση στα Μεγάλα Συστήματα Ηλεκτρονικών Υπολογιστών. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα σε μεγάλη εταιρεία με πολλά κατασκευαστικά έργα στον αραβικό χώρο. Αρθρογραφεί σε διάφορες εφημερίδες, σε περιοδικά, καθώς και στο διαδίκτυο, εκφράζοντας κοινωνικούς και πολιτικούς προβληματισμούς και αναλύοντας τις διάφορες πτυχές της σύγχρονης ζωής. Ταξιδεύει συχνά σε χώρες της Ευρώπης και χώρες του Τρίτου Κόσμου. Συμμετείχε σε διεθνή συνέδρια για το καλό του εργατικού κινήματος και των λαϊκών ελευθεριών. Είναι μελετητής του ποιητικού λόγου και της νεοελληνικής φιλολογίας. Εμφανίζεται για πρώτη φορά στα ελληνικά γράμματα με την ποιητική συλλογή «Εκλεκτή της καρδιάς μου», που την αφιερώνει στον έρωτα της ζωής του, την αγαπημένη του Μπέτυ, που άνοιξε τα φτερά της και έφυγε από κοντά μας για να είναι ελεύθερη.

**Δύο νεκροί αντιμάχονται
στην αρένα ανάμεσα
ζωής και αγνώστου
για το ποιος είναι πιο ζωντανός.**